

Sygn. akt V GC 611/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Ostrołęce V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Rafał Rogiński

Protokolant: sekr. sądowy Monika Grodzka

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2020 roku w Ostrołęce

na rozprawie sprawy z powództwa

**(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł.
KRS (...)**

przeciwko

**(...) Spółka Akcyjna w W.
KRS (...)**

o zapłatę 9 189,95 zł

orzeka:

1. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. kwotę 8 223,90 zł (osiem tysięcy dwieście dwadzieścia trzy złote dziewięćdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. ustalając, że powód wygrał proces 89,49 %, a pozwany w 10,51% tytułem zwrotu kosztów procesu zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 743,41 zł;
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ostrołęce od powoda kwotę 47,40 zł (czterdzieści siedem złotych czterdzieści groszy) a od pozwanego kwotę 403,59 zł (czteryście trzy złote pięćdziesiąt dziewięć groszy) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo ze środków budżetowych.

Sędzia

Rafał Rogiński

Sygn. akt 611/19

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. w pozwie skierowanym przeciwko (...) Spółka Akcyjna

w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 9 189,95 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 12 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że zlecono mu naprawę uszkodzonego pojazdu marki (...) o nr rej (...). Za wykonaną naprawę wystawiona została faktura na kwotę 88 848,01 zł Sprawca zdarzenia, w którym pojazd został uszkodzony miał zawartą z pozwanym umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Pozwany tytułem szkody wypłacił kwotę 79 155,37 zł brutto.

Na podstawie umowy cesji powód nabył wierzytelność z tytułu odszkodowania za powstałą szkodę.

W dniu 10 lipca 2019 r. wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu. Od nakazu zapłaty pozwany złożył sprzeciw wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda oraz argumentował, że składał poszkodowanej propozycję wykonania naprawy w warsztacie naprawczym z którym współpracuje.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 14 listopada 2018 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki (...) nr rej. (...) należący do Zespołu Szkół (...). Sprawca zdarzenia miał zawartą umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z (...) Spółka Akcyjna w W.. Przedmiotowa szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi i zarejestrowano ją pod numerem (...). Pozwany wypłacił odszkodowanie w wysokości 79 155,37 zł.

W dniu 15 listopada 2018 r. poszkodowany zawarł z powodem umowę cesji, na mocy której poszkodowany przeniósł na powoda wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku kolizji z dnia 14 listopada w której uszkodzony został pojazd (...) nr rej. (...).

Za wykonaną naprawę samochodu powód wystawił fakturę na kwotę 88 848,01 zł. Powód wykonał również kalkulację naprawy, zgodnie z którą koszty naprawy powinny wynosić 88 345,32 zł

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: pisma (...) k 5, kalkulacji naprawy k 7-18, faktury k 19-21, umowy cesji k 22, zeznań świadka E. P. k 149, akt szkody na płycie CD k 42, okoliczności wskazanych w pozwie, których strona pozwana nie zakwestionowała.

Sąd zważył co następuje

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W przedmiotowej sprawie sporna była między stronami kwota przysługująca powodowi z tytułu naprawienia szkody powstałej w wyniku kolizji.

Przede wszystkim Sąd nie podzielił podnoszonego przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzutu braku legitymacji czynnej.

Na podstawie art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Nie można mówić o sprzeczności umowy przelewu z naturą stosunku jaki powstał na skutek szkody czy o naruszeniu zasad współżycia społecznego. Zdaniem Sądu z treści umowy cesji wynika, że jej strony w prawidłowy sposób oznaczyły wierzytelność, gdyż przeniesiona została wierzytelność zbywcy w stosunku do ubezpieczyciela (...) z siedzibą w W., jak również w stosunku do sprawcy kolizji.

Ponadto stwierdzić należy, że w przypadku odpowiedzialności in solidum chodzi o całkowicie odmienne zobowiązania, związane z jednym celem, zwykle w postaci naprawienia jednej szkody. Powyższe skutkuje tym, że w wyniku zdarzenia rodzącego odpowiedzialność posiadacza pojazdu mechanicznego powstają samodzielne zobowiązania tak po stronie sprawcy szkody, jak i ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej, a odrębność tych tytułów prawnych powoduje, iż losy tych zobowiązań mogą być różne. Konsekwencją tego stanu rzeczy musi być zachowanie niezależności poszczególnych stosunków prawnych w czasie ich trwania. Stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 maja 2014 r. III CSK 224/13.

Dlatego zdaniem Sądu ze względu na niezależny byt zobowiązania każdego z dłużników (ubezpieczyciela i ubezpieczonego) jak również specyfikę odpowiedzialności in solidum uprawnione jest zbycie przez poszkodowanego przysługującej mu wierzytelności względem tylko jednego z dłużników. Ponadto jak już wskazano, w przedmiotowej sprawie umową cesji przeniesiono wierzytelność zarówno w stosunku do ubezpieczyciela jak i sprawcy kolizji.

Na podstawie art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Fundusz Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz.1152 ze zm.) obowiązkowym ubezpieczeniem objęta jest odpowiedzialność cywilna posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Z art.34 ust.1 i art.36 ust. 1 w/w ustawy wynika, że odszkodowanie, które zakład ubezpieczeń, w ramach odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, zobowiązany jest wypłacić poszkodowanemu, ustala się w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej, jeżeli są oni zobowiązani do odszkodowania za szkodę wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu.

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawała sama odpowiedzialność pozwanego za sprawcę szkody. Pozwany podnosił jednak, że w toku postępowania likwidacyjnego zaproponował poszkodowanej naprawę pojazdu w warsztatach z nim współpracujących.

W ocenie Sądu należne poszkodowanemu odszkodowanie powinno odpowiadać niezbędnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy pojazdu a jedynym kryterium ustalenia wysokości odszkodowania jest koszt należycie wykonanej naprawy niezależny od tego czy pojazd został faktycznie naprawiony a jeżeli został to za jaką kwotę. Stanowisko takie znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie czemu wyraz dał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 20 lutego 2019 r.

(Sygn. akt III CZP 91/18) oraz uzasadnieniu wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r.

(Sygn. akt II CNP 41/17). Ponadto tylko do poszkodowanego, należy wybór czy skorzysta z przedstawionej mu oferty czy też naprawi pojazd we własnym zakresie

a nieskorzystanie z oferty naprawy pojazdu nie może powodować dla niego żadnych negatywnych konsekwencji o ile koszty przeprowadzonej naprawy nie przekraczają normalnych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia powodującego szkodę

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w tym z zeznań świadka wynika, że uszkodzony samochód był nowy więc aby nie utracić prawa do gwarancji jego naprawa musiała być wykonana w autoryzowanym serwisie producenta pojazdu. W ocenie Sądu zeznania świadka są szczerze, logiczne i znajdują potwierdzenie w pozostałym zebranym w sprawie materiale dowodowym.

Dowodem określającym wysokość kwoty niezbędnej do naprawy uszkodzonego pojazdu jest opinia biegłego, która na wniosek strony powodowej została uzupełniona. W ocenie Sądu sporządzone opinie są rzetelne, wyczerpujące i nie ma jakichkolwiek podstaw do ich zakwestionowania.

Biegły odpowiadając na postawione pytania wskazał, że koszt naprawy samochodu (...), ustalony w systemie (...) na miesiąc i rok powstania szkody (14.11.2018 r.) z zastosowaniem oryginalnych części sygnowanych logo producenta i stawki za roboczogodzinę w wysokości 195,00 zł netto stosowanej przez autoryzowany serwis dokonujący naprawy tego samochodu wynosił 71 040,06 zł netto, a z podatkiem VAT 87 379,27 zł.

Z opinii biegłego wynika również, że naprawa pojazdu powinna być przeprowadzona w autoryzowanym serwisie z użyciem części oryginalnych z logo producenta pojazdu. Ponadto biegły stwierdził, że z porównania stosowanych stawek za naprawę samochodów nie wynika aby stawka zastosowana przez powoda była wyraźnie wygórowana (k 4 opinii biegłego).

Okoliczność mieszczona się stawki zastosowanej przez powoda w przedziale stawek stosowanych przez autoryzowane serwisy została potwierdzona w opinii uzupełniającej (k 6 opinii).

Z uwagi na powyższe w ocenie Sądu całkowity koszt naprawy uszkodzonego pojazdu powinien wynosić 87 379,27 zł. Dlatego uwzględniając wypłaconą powodowi przez pozwanego kwotę (79 155, 37 zł) zasądzono na rzecz powoda kwotę 8 223,90 zł. a w pozostałej części powództwo zostało oddalone.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie 100 k.p.c. Ponieważ powództwo zostało częściowo oddalone to koszty zostały stosunkowo rozdzielone między stronami.

Na koszty procesu w sprawie, poniesione przez stronę powodową składają się opłata od pozwu w wysokości 460,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 1 800,00 zł oraz uiszczona zaliczka w poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 1 000,00 zł. Pozwany uiszczył opłatę skarbową od pełnomocnictwa i poniósł koszty wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 1 800,00 zł.

Ponieważ powód wygrał sprawę w 89,49% a pozwany w 10,51% to pozwany ma zapłacić na rzecz powoda kwotę 2 743,41 tytułem zwrotu kosztów procesu. Część wynagrodzenia biegłego została w wypłacona tymczasowo ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ostrołęce (450,99 zł) więc kwotę tą nakazano pobrać odpowiednio od pozwanego w 89,49% (403,59 zł) i powoda w 10,51% (47,40 zł).

Sędzia Rafał Rogiński

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)